

ПРИКУТ

Шпичка сиділа й дивилася на брудні пальці ніг, що в темряві здавалися блідими, як хробаки.

Навіщо в неї забрали чоботи, вичина й гадки не мала. Навряд чи вона спромоглася б утекти, прикута за ліву ногу до однієї вогкої стіни й за праву руку — до другої. Вона ледве могла дотягтися до дверей камери, що вже й казати про те, щоб зірвати їх із завіс. Окрім розколунувати до крові струпи під розбитим носом, їй лишалося хіба що сидіти й думати.

Те, що їй подобалося найменше.

Вона важко й уривчасто втягнула повітря. Боги, але ж і сморід стояв у камері! Тхнуло гнилою соломою, тхнуло щурячим послідом, тхнуло з горщика, якого ніхто не завдавав собі клопоту виносити, тхнуло пліснявою та іржавим залізом, а найгірше тхнуло від неї самої після двох ночей, проведених тут.

Якби це був звичайний день, Шпичка б зараз плавала в затоці, борючись із Матір'ю Морем, або дерлася б на стрімкі кручі, змагаючись із Батьком Землею, або бігала б, веслувала б чи вправлялася б зі старим батьковим мечем на їхньому подвір'ї. Тріски летіли б навсібіч, коли вона билася б із порубцьованими стовпами, удаючи, ніби то вороги Геттландії — Гром-Гіль-Горм, Стир Острів'янин або й сам Верховний король.

Але сьогодні їй не вдасться помахати мечем. Шпичка поступово приходила до думки, що не тільки сьогодні, а й узагалі ніколи. Це видавалося вкрай нечесним, але, як сказав Гуинан, чесність — це не те, на що варто покладатися воїнові.

— До тебе прийшли, — повідомила ключниця, огрядна, як брила, жінка з десятком брязкучих в'язок на шиї і кострубатим, наче мішок із сокирами, обличчям. — Тільки не довго!

Важезні двері зі скрипом відчинилися.

— Гільдо!

Цього разу вона не стала нагадувати матері, що покинула це ім'я відтоді, як у шестирічному віці вколола батька його ж кинджалом і він назвав її «шпичкою». Їй довелося зібрати до купи всі сили, щоб розігнути ноги й підвестися. Зболена й утомлена, Шпичка знала, що розгублено засоромилася свого стану. Нехай їй і було байдуже на свій вигляд, але вона знала, що на це не байдуже матері.

Мати притисла бліду руку до рота, побачивши доньку, що поволі вийшла на світло.

— О боги! Що вони вчинили з тобою?

Брязнувши ланцюгом, Шпичка здійняла руку до обличчя.

— Це сталося ще на бойовищі.

Мати підійшла ближче до ґрат, довкола її очей були червонуваті обводи від сліз.

— Кажуть, ти вбила хлопця.

— То не було навмисне вбивство.

— Але хлопець мертвий?

Шпичка натужно ковтнула, у пересохлому горлі щось клацнуло.

— Так. Його звали Едвал.

— О боги... — прошепотіла мати тремтливими губами. — О боги, Гільдо, чому ти не могла?..

— Бути кимось іншим? — докінчила за неї Шпичка.

Кимось слухняним, кимось нормальним. Донькою, яка б не орудувала нічим тяжчим за голку, вбиралася б у південні шовки замість кольчуги й не плекала ніяких мрій, окрім як носити на шиї ключ якогось багатія.

— Я знала, що все цим закінчиться, — гірко мовила мати. — Відтоді, як ти вперше пішла на бойовище. Відтоді, як ми побачили мертве тіло твого батька, я знала, що все цим закінчиться.

Шпичці смикнулася щока.

— Що ж, тепер можеш утішатися тим, що мала рацію.

— Ти гадаєш, для мене це вітха? Чути, що мою єдину дитину заб'ють камінням до смерті?

ДИВНІ ЧАСИ

Піс поступився місцем голому степу. Голому-голісінькому. Рівному-рівнісінькому. Скільки сягало око, вітер колихав буйні зелені трави.

Для Шпички, яка зростала серед гір і скель Геттландії, у цій пустці, у цьому всьому обширі, що простягнувся попід бездонним небом ген-ген за обрій, було щось гнітюче.

— Чому ніхто не обробляє всю цю землю? — запитав Колл.

Він сидів верхи на опущеній щоглі та різьбив, а вітер вихоплював стружки з-під його ножики.

— Конярі випасають тут свої стада, — відказав Досдувой. — І їм не до вподоби, коли сюди забрідають чужинці.

— Настільки не до вподоби, що вони злуплюють шкіру живцем із заброд, — чмихнув Одда.

— Перейняли цей звичай від Каливського князя.

— А той навчився цього в Першогограді, — мовив Фрор, витираючи пальцем знівечене око.

— Хоча, як мені відомо, цю моду завезли туди мандрівники з Сагенмарку, — докинув Рульф.

— Яких своєю чергою навчив Бейл Будівничий, коли вперше вчинив на них набіг, — підсумував Ярві.

— Ось так зі шкуродерів стали здирати шкуру, — замислено протягнула Скіфр, споглядаючи візерунки на траві, яку хвилював вітер. — Кривава наука замкнула коло.

— То все добре, — Рульф пильно оглядав річку й простору рівнину довкола, мружачи очі ще сильніше, ніж зазвичай. — Аби лише нам ніхто не захотів дати такої науки.

Полум'я

— Мабуть, мені потрібен новий меч.

Шпичка зі стуком кинула батьків клинок на стіл.

Рін провела ще раз точильним каменем по лезу меча, над яким працювала, і звела насуплений погляд.

— Десь я це вже чула.

— Знаю. Але цього разу сподіваюся від тебе на іншу відповідь.

— Чому? Бо ти переспала з моїм братом?

— Бо невдовзі буде битва, а королева Лайтлін бажає, щоб Обраний Щит була озброєна належним чином.

Рін відклала точило й підійшла до Шпички, обтрушуючи руки від ошурків.

— Обраний Щит королеви? Ти?

Шпичка випнула підборіддя й гордо глянула на ковалю.

— Я.

Тривалу хвилю вони дивилися одна на одну. Урешті Рін узяла Шпиччиного меча, повертіла його в руці, потерла великим пальцем дешевий наверхник, після чого поклала клинок назад на стіл і вперлася руками в боки.

— Ну, якщо королева Лайтлін так каже, то так тому й бути.

— Атож, — підтвердила Шпичка.

— Нам потрібні кістки.

— Навіщо?

— Щоб стопити з залізом у сталь, — кивком голови Рін вказала на блискучий клинок, затиснутий у лещатах на лавці, під якою назбиралася купка металевих ошурків. — Для цього я взяла яструбині. Але раніше використовувала й вовчі. І ведмежі. Якщо

